

Polítics infectats de mediocritat

À

«Estem barrejant política i salut. És un gran error». Ho assegurava Salvador Macip, metge i investigador, a TV3. Mentrestant, Miquel Iceta es dedicava a desprestigiar epidemiòlegs reputats com Oriol Mitjà i, diàriament, amb cara desencaixada, Salvador Illa reportava què feia l'estat espanyol per contenir l'expansió del coronavirus. Poc que s'ho pensava quan, per quota, "li va tocar" ser el representant del PSC al govern megaministerial liderat per Pedro Sánchez amb el suport de Podem. Aquesta última, per cert, una formació que engloba part del republicanisme espanyol i permet, un dia sí i l'altre també, que aparegui un militar per dir barbaritats com que «el rei és el primer soldat d'Espanya», que la crisi del Covid-19 «és una guerra» i, amb orgull, justifica que l'exèrcit sigui al carrer. Com en els vells temps. Fa poca estona, mentre acabava de rumiar com articulava aquest escrit, llegia una piulada al compte de l'actriu Sílvia Bel que em va com l'anell al dit per expressar el sentir de molts ciutadans aquestes dies de confinament, i que, alhora, connecta amb la idea inicial de Macip: «L'instint de supervivència dels partits polítics és més ferotge que el de l'ésser humà. I té menys escrúpols». Escac i mat.

Només cal comparar, durant els primers quinze dies d'estat d'alerta, el discurs i l'estratègia de comunicació del govern espanyol i el català. Que tots dos han hagut d'improvisar i han comès errades davant de l'excepcionalitat és inevitable. Ara bé, fa la sensació que els consellers catalans surten amb els deures fets i es basen en anàlisis expertes per bastir l'argumentari. Mentrestant, a Madrid, Illa ha estat capaç de verbalitzar que no té informació sobre alguns aspectes i l'ínclit cap de l'Estat Major de Defensa, Miguel Ángel Villarroya, no ha parat d'injectar "testiculina" com a antibiòtic retroviral. Respecte dels caps de govern, només cal que ens fixem en el to: Sánchez, capcot, demana perdó i passa el rosari. Torra té pics de fervor i contundència - que no ho faci perquè sap que és un president amb data de caducitat- i insta a la transparència. A La Moncloa tot han estat inconvenients... Talment com si no hi hagués res previst. S'han fet -i ha transcendit públicament- comandes de material sanitari defectuós i s'insistia a recentralitzar competències en un estat amb estructures rònegues, ineficients i amb massa orgull patri. A la Generalitat, s'han plantejat solucions i proposat mesures consultades amb experts i observant què han fet en altres països per aturar la propagació del Covid-19. El resultat: aquí s'ha anat sempre un pas per davant i a Madrid tot s'ha mogut -i es continua movent- amb una lentitud desesperant. Fins que el dissabte 28 de març Sánchez anuncia el confinament total. Una mesura que reclamava Catalunya feia quinze dies i que, dos dies abans, havia refusat el seu partit al Congrés.

En la crisi que estem vivint, i tenint en compte la societat de la comunicació immediata per on deambulem, la posada en escena i els missatges dels mandataris són clau. Cal evitar dir mentides i transmetre només informacions útils i contrastades. Si és possible, sempre en positiu i desmentint les "fake news" interessades. Justin Trudeau ho fa des de la cuina de casa. És vàlid si aconsegueix empatia i compleix l'objectiu: connectar amb els ciutadans i transmetre'ls seguretat. Per aconseguir-ho, és obligatori comparèixer havent consultat els experts en cada matèria, començant pel director de comunicació i acabant, si cal, per un portalliteres que hagi fet arribar queixes més que raonables. I els polítics espanyols això no ho fan, rares vegades estan a l'alçada i oculten informació per interessos propis o de partit.

Encara que representés una exageració caricaturesca, sir Humphrey Appleby, l'assessor de la celebrada "Sí, ministre", és qui coneix, a fons, el "deep state" britànic. L'alt cos funcional a França, Alemanya o el Regne Unit -que sol excel·lir en formació i bagatge-, sovint, té més poder que qui ostenta el càrrec polític. Si bé cal parar-li els peus sí boicoteja el programa de govern, en moments d'emergència, convé tenir-lo a favor i escoltar-lo. Molt. Si no, la mediocritat política retronca com els petards d'un castell de focs.

Il·lustració: Carles Claret.